

— Това не е училище, но *сиропиталище*, отговорило по-голѣмото братче.

— Защо се нарича така?

— Защото въ него живѣятъ дѣца безъ родители, или пъкъ досущъ бѣдни дѣца, които нѣматъ корица хлѣбъ.

— Ами кой е направилъ сиропиталището?

— Ще ти разкажа, отговорило по-голѣмото братче.

Слушай! Въ нашия градъ има хора много богати. Нѣкои отъ тѣхъ сѣ милостиви къмъ бѣднитѣ. Тѣ виждатъ, че има много хора, които нѣма какво да ядатъ, не за това че не работятъ ами отъ нѣколко години насамъ плодородие нѣма, че и работа нѣма. Виждатъ сѣщо, че изъ града се скитатъ, даже и ноцѣ, много дѣца безъ работа.

Когато по-добритѣ богаташи узнали всичко това, смилени се надъ бѣднитѣ сирачета и вмѣсто да ги оставятъ да ходятъ по улицитѣ гладни, съгласили се да имъ помогнатъ.

Рѣшили тѣ да направятъ това здание, въ което сега живѣятъ само дѣца безъ родители.

Тѣзи дѣца ще се учатъ и ще се хранятъ тукъ, до като пораснатъ.

— Има ли такива сиропиталища въ другитѣ градове?, попитало пакъ малкото братче.

— Има само въ по-голѣмитѣ градове, напримѣръ въ Пловдивъ, Варна, Стара-Загора и други.

Въ нѣкои градове пъкъ има *дружества*, които харчатъ свои пари да хранятъ на общи трапези най-бѣднитѣ дѣца. Такива трапези се казватъ *безплатни дѣтски трапезарии*.

Малкото братче останало доволно отъ думи-